

تاثیر معماری سبز در مجتمع های مسکونی بر کاهش آسیب های اجتماعی و ارتقاء امنیت

نمونه موردی: (محلۀ سر تپوله سنندج)

* چیا خدا کرم زاده،

۱- * مربی، ارشد معماری، گروه هنر و معماری، دانشگاه آزاد واحد سنندج

چکیده:

عدم توجه به نیاز افراد و عدم قابلیت محیط در تامین آن، موجب می شود تا محیط کالبدی بسیاری از محلات فرسوده ی مسکونی به مجموعه ای از احجام و فضای خالی بین آن ها تبدیل گردد. این مسئله می تواند باعث نارضایتی ساکنان از محیط زندگی و متعاقب آن عدم حضور در فضاهای عمومی و نیمه عمومی محلات بعنوان لازمه بروز فعالیت های بعدی شود. امنیت در محلات مسکونی تنها از طریق موانع سخت فیزیکی میسر نبوده، چه بسا همین موانع فیزیکی به لحاظ روحی-روانی حس ناامنی را در مردم تقویت کند. با توجه به رشد جمعیت و افزایش نیاز به مجموعه های مسکونی در شهرها، روشن کردن الگوها و خط مشی هایی برای نیل به اهداف برنامه ریزی شده، ضروری به نظر می رسد که در این بین ایجاد حس امنیت به عنوان یکی از عوامل انسانی- محیطی نقش مهمی را در رضایت مندی و آسایش افراد در زندگی شان ایفا خواهد نمود. نتایج حاصل این مقاله حاکی از آن است که ایجاد حس امنیت از طریق غیر مستقیم و با بهره گیری از سیاست های پیشگیرانه تلفیقی کالبد معماری و روابط اجتماعی- فرهنگی (از قبیل: مسالۀ اشراف و دید، افزایش قابلیت رویت پذیری بصری، برقراری تناسب میدانی تراکم جمعیتی و مجموعه های مسکونی، ایجاد کاربری های متنوع و متجانس و) تحقق پذیر خواهد بود. براین اساس این مقاله به بررسی نقش و جایگاه امنیت در طراحی مجموعه های مسکونی می پردازد. روش تحقیق توصیفی - تحلیلی میباشد و از منابع کتابخانه ای و اسنادی برای انجام تحقیق استفاده شده است.

واژگان کلیدی:

فضای سبز عمومی، زندگی اجتماعی، امنیت، محلۀ حاشیه نشین سر تپوله